

Poselství papeže Benedikta XVI.

k 84. světovému dni misí,

24. října 2010

„Budování církevního společenství je klíčem pro misii.“

Drazí bratři a sestry!

Měsíc říjen nabízí oslavou Světového dne misí diecézním a farním společenstvím, společností zasvěceného života, církevním hnutím a celému Božímu lidu možnost obnovovat jejich nasazení při hlásání evangelia a dávat pastoračním aktivitám širší misijní dosah. Je to příležitost, která nás každoročně vyzývá, abychom intenzivně prožívali liturgické, katechetické, charitativní a kulturní události, jimiž nás Ježíš Kristus svolává ke stolu slova a eucharistie, abychom zakoušeli dar jeho přítomnosti, formovali se v jeho škole a stále vědoměji žili spojení s ním, Mistrem a Pánem. On sám nám říká: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat“ (Jan 14, 21). Jedině budeme-li vycházet ze setkání s Boží láskou, která mění život, můžeme žít ve společenství s ním i mezi sebou, poskytovat bratrům důvěryhodné svědectví a být připraveni obhájit důvody své naděje (srov. 1 Petr 3, 15). Zralá víra, schopná úplně se svěřit Bohu se synovským postojem, živená modlitbou, meditací Božího slova a studiem pravd víry je podmínkou pro to, abychom prosazovali nový humanismus, založený na Ježíšově evangeliu.

Kromě toho v říjnu se v mnoha zemích po letní přestávce znovu rozbíhají různé církevní aktivity a církev nás vyzývá, abychom se prostřednictvím modlitby svatého růžence učili od Panny Marie kontemplantovat plán Otcovy lásky k lidstvu a milovat ho tak, jako ho miluje On. Není snad i toto smyslem misie?

Otec nás totiž zve, abychom byli milovanými syny v Milovaném Synovi a všichni se navzájem viděli jako bratři v něm, jenž je Darem spásy pro lidstvo rozdělené nesvorností a hříchem a Zvěstovatelem pravé tváře Boha, který tak „miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3, 16).

„Rádi bychom viděli Ježíše“ (Jan 12, 21). To je prosba, s níž se v Janově evangeliu někteří Řekové, kteří přišli do Jeruzaléma, obracejí na apoštola Filipa. Ozývá se v našem srdci i v měsíci říjnu, který nám připomíná, že nasazení a úkol hlásat evangelium přináležejí celé církvi, která „je svou podstatou misionářská“.¹ Vyzývá nás, abychom se stali podněcovateli nového života utvářeného autentickými vztahy ve společenstvích založených na evangeliu. V multietnické společnosti, která stále více zakouší různé znepokojující formy samoty a lhostejnosti, se křesťané mají učit nabízet znamení naděje a stávat se bratry všech. Mají pěstovat velké ideály, které proměňují dějiny, a bez falešných iluzí a zbytečného strachu se mají snažit o to, aby země byla domovem pro všechny národy.

Stejně jako řeční poutníci před dvěma tisíci lety i lidé dnešní doby – možná, že ne vždy vědomě – žádají od věřících nejen, aby „hovořili“ o Ježíšovi, ale aby jim „ukázali“ Ježíše, aby nechali zazářit Spasitelově tváři v každém koutu země před generacemi nového tisíciletí a zvláště před mladými lidmi každého kontinentu, kteří jsou přednostními příjemci a subjekty hlásání evangelia. Oni mají pochopit, že křesťané přinášejí Kristovo slovo, protože On je Pravda a protože v něm našli smysl a pravdu svého života.

Tyto úvahy nás vracejí k misijnímu poslání, které obdrželi všichni pokřtění v celé církvi, ale které nelze uskutečňovat důvěryhodným způsobem bez hluboké osobní, kolektivní i pastorační konverze. Vědomí o tom, že jsme povoláni k hlásání evangelia stimuluje

¹ II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 2. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

nejen jednotlivé věřící, ale i všechna diecézní a farní společenství k jejich celkové obnově a ke stále větší otevřenosti pro misijní spolupráci mezi církvemi, aby se prosazovalo hlásání evangelia v srdci každého člověka a každého národa, kultury, rasy i národnosti na všech zeměpisných šířkách. Toto vědomí se živí prostřednictvím kněžského díla *Fidei Donum*, zasvěcených osob, katechetů, laických misionářů ve stálé snaze prosazovat církevní společenství tak, aby také „interkulturní“ fenomén se mohl začlenit do modelu jednoty, v němž je evangelium kvasem svobody a pokroku, zdrojem bratrství, pokory a míru.² „Církev je totiž v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.“³

Církevní společenství se rodí ze setkání s Božím Synem Ježíšem Kristem, který při hlásání ze strany církve přichází k lidem a vytváří společenství se sebou samým a tedy s Otcem i s Duchem Svatým (srov. 1 Jan 1, 3). Kristus ustanovuje nový vztah mezi člověkem a Bohem. „On sám zjevuje že ‚Bůh je láska‘ (1 Jan 4, 8), a zároveň nás učí, že základní zákon lidské dokonalosti, a tedy také přetvoření světa, je nové přikázání lásky. Ty, kdo věří božské lásce, ujišťuje, že se všem otevírá cesta lásky a že snaha o uskutečnění všelidského bratrství není marná“.⁴

Církev se stává „společenstvím“ počínaje eucharistií, v níž Kristus přítomný v chlebě a víně vytváří svou obětí lásky církev jako své tělo a spojuje nás s trojjediným Bohem i mezi sebou navzájem (srov. 1 Kor 10, 16 a násl.). V apoštolské exhortaci *Sacramentum caritatis* jsem napsal: „Nemůžeme si nechat pro sebe lásku, kterou v této svátosti slavíme. Už svou povahou si vyžaduje, abychom ji odevzdávali všem. To, co svět potřebuje, je Boží láska; setkat se s Ježíšem a uvěřit v něho.“⁵ Z tohoto důvodu je eucharistie nejen zdrojem a vrcholem života církve, ale i jejím posláním: „Autenticky eucharistická církev je církev misionářská“,⁶ schopná přivádět všechny ke společenství s Bohem a hlásat s přesvědčením „co jsme (tedy) viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství“ (1 Jan 1, 3).

Moji drazí, při tomto Světovém dni misii, při němž se pohled našeho srdce rozšiřuje na rozlehlé misijní prostory, máme všichni cítit, že jsme protagonisty úkolu církve hlásat evangelium. Pohnutka k misii byla vždy pro naše církve znamením vitality⁷ a jejich spolupráce je jedinečným svědectvím o jednotě, o bratrství a o solidaritě, které činí hlasatele spásné Lásky věrohodnými!

Proto všechny znovu vyzývám k modlitbě a na vzdory ekonomickým těžkostem i ke skutku bratrské a konkrétní pomoci a podpory mladých církví. Tento čin lásky a sdílení, o jehož distribuci se postarají Papežská misijní díla (kterým patří má vděčnost), podpoří formaci kněží, seminaristů a katechetů v nejbližších misijních zemích a povzbudí mladá církevní společenství.

Na závěr výročního poselství ke Světovému dni misii si přeji se zvláštní láskou vyjádřit své uznání misionářům a misionářkám, kteří na nejbližších a nejtěžších místech často i svým životem svědčí o příchodu Božího království. K nim, kteří představují předvoj při hlásání evangelia, směřuje přátelství, blízkost a podpora každého věřícího. „Bůh (který) miluje radostného dárce“ (2 Kor 9, 7), kéž je naplňuje duchovní horlivostí a hlubokou radostí.

Tak jako Mariino „ano“ bude i každá velkorysá odpověď církevního společenství na božskou výzvu lásky k bratrům vzbuzovat nové apoštolské a církevní mateřství (srov. Gal 4, 19. 26), jež se nechá překvapit tajemstvím Boha lásky, který „když se [...]

² Srov. II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 8. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

³ II. Vatikánský koncil. Věroučná konstituce o církvi *Lumen gentium* (21. listopadu 1964), č. 1. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁴ II. Vatikánský koncil. Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes* (7. prosince 1965), č. 38. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁵ Benedikt XVI. Posynodální apoštolská exhortace o eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve *Sacramentum caritatis* (22. února 2007), č. 84. Praha: Paulínky-ČBK, 2007.

⁶ Tamtéž.

⁷ Srov. Jan Pavel II. Encyklika o stále platnosti misijního poslání *Redemptoris missio* (7. prosince 1990), č. 2. Praha: Zvon, 1994.

naplnil čas, poslal [...] svého Syna, narozeného ze ženy“ (Gal 4, 4) a bude novým apoštolům dávat důvěru a neohroženost. Taková odpověď dá všem věřícím schopnost, aby „se radovali v naději“ (Řím 12, 12) při uskutečňování Božího plánu, jenž chce „aby celé lidstvo vytvořilo jeden Boží lid, srostlo v jedno tělo Kristovo a bylo vybudováno v jeden chrám Ducha Svatého“.⁸

Vatikán 6. února 2010

BENEDICTUS PP. XVI

⁸ II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 7. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.